

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 670/2023
08.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Тодоровић, адвокат у ..., против туженог „КАПИТАЛ ЕКСТРА“ ДОО Ниш у стечају, чији је пуномоћник Александар Јовановић, адвокат у ..., ради утврђења излучног права, вредност предмета спора 1.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4351/22 од 11.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4351/22 од 11.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4351/22 од 11.01.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Нишу П 1172/21 од 23.03.2022. године, ставом I изреке, утврђено је да је тужилац ванкњижни власник гараже површине 18,50 м2 која се налази у Ламели ..., пословног стамбеног објекта ..., на углу улице ... и ... у Шапцу, к.п. .. КО Шабац у Шапцу број .., по основу Уговора о купопродаји Ов. 417/1999 од 16.08.1999. године. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је тужилац ванкњижни власник, по основу одржаја, непокретности постојећих у пословно стамбеној згради у Шапцу, на локацији улица ... и ..., број зграде улица ... број .., на к.п. .. КО Шабац и то локала и гаража ближе одређених у изреци првостепене пресуде. Ставом III изреке пресуде, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.375,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4351/22 од 11.01.2023. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда у ставу II и III изреке.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је тужилац власник непокретности по основу одржаја. Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, над туженим је отворен стечајни поступак решењем Привредног суда у Нишу Ст. 7/16 од 10.03.2016. године. Тужени је уписан као власник непокретности. Тужени је основан као привредно друштво 14.02.2002. године од страна АД „Југен-ТТТ“ из Шапца и ББ. Као оснивачки улог „Југен-ТТТ“ је унео спорне непокретности у имовину туженог. Тужилац тврди да је он постао власник ових непокретности јер их је откупио од првобитног власника по основу више закључених уговора о купопродаји и то у периоду од 1998. до 2005. године, односно пре него што је покренут стечајни поступак над туженим, а има државину непокретности више од 10 година, од куповине па до 2016. године када је стечајни поступак над туженим отворен. Нижестепени судови закључују да тужилац није доказао да је законити држалац предметних непокретности, с обзиром да уговори о купопродаји које је приложио као доказ нису оверени од стране суда у складу са чланом 4. тада важећег Закона о промету непокретности („Сл. гласник РС“, бр. 43/81, 24/85- др.закон, 28/87, 6/89- др. закон, 30/89- др.закон и 40/89, „Сл.лист СФРЈ“, бр. 55/90- одлука УСЈ и „Сл.гласник РС“, бр. 53/93- др. закон, 67/93-др. закон, 48/94- др.закон и 53/95-др.закон). Тужилац није доказао да је у државини непокретности 10 година, односно да је над њима вршио фактичку власт. Стога налазе да нису испуњени услови из члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа за стицање својине тужиоца на предметним непокретносима одржајем.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наводи ревидента којим указује на погрешну оцену доказа и погрешно утврђено чињенично стање, нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Посебна ревизија служи као изузетно ванредно правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. На другачију одлуку Врховног суда, без утицаја је достављање правноснажног другостепеног решења Вишег суда у Шапцу Гж бр. 338/2020 од 15.05.2020. године у прилогу ревизије, из разлога што се ради о решењу донетом у поступку због сметања државине, којим се не указује на различито поступање судова у парницама које се тичу примене материјалног права из члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа којим је регулисан институт редовног одржаја.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2 истог закона прописано је ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

У конкретном случају ради оцене испуњености ревизијског цензуса примењује се цитирана законска одредба из члана 403. став 3. ЗПП-а, из разлога што је у конкретном случају надлежност привредног суда успостављена због атракције надлежности будући да се над туженим води стечајни поступак, али сам предмет спора спада у надлежност суда опште надлежност, због чега се не примењује одредба члана 485. ЗПП-а.

Имајући у виду да означена вредност предмета спора износи 1.000.000,00 динара, што представља противвредност од 8.505,25 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (19.11.2020. године), то ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић